București, 5 VI 1945.

Dragă Tanți,

Într-o oarecare măsură pot spune că mi-am revenit din starea destul de confuză de săptămâna trecută, stare ce mi-a fost agravată, tocmai când gândeam c'am ajuns la capătul ei, de o injecție obligatorie. Iarăși febră, iarăși o zi la pat. A fost pentru mine o săptămână cam neagră, în care nici n'am scris, nici n'am citit și-am absentat și de la câteva cursuri. Am slăbit și mi-am pierdut mult din puteres de lucru. Și tocmai acuma când dat examenele la usă! Mi-am dat un timp cu mintea că ar fi mai bine de le-aș amâna pentru toamnă și încă n'am părăsit cu totul ideea aceasta. Dar tot îmi zic că-i mai bine să dau acuma ce voiu putea, iar pen-

v.

în toamnă să las restul și licența. Așa cred că voi face. Totdeauna am avut o-roare de examene. Bine că nu mai am a da pe câte am dat. Anul acesta închein și eu viața de student. Îmi va rămâne pentru anul viitor numai seminarul pedagogic, pe care sper să-l termin până'n Crăciun.

Nu pot spune că-mi pare bine că termin studenția. A fost o viață cu grija cărții și cu privirile spre viitor. Acum, la urmă, fără voie parcă trebuie să constați că una e cartea și alta e viața, unul e visul și altul viitorul.

Dar nu-mi pare nici rău că termin studenția, căci știu că ea nu poate fi o stare permanentă; că ea nu e viața, ci drumul spre viață. Și nu-mi pare rău c'o termin și pentru faptul că mi-a fost stricăcioasă și de multe necazuri, de multe griji în afară de cele ale cărții. Mulți înțeleg prin studenție un anotimp al petrecerii. Și, desigur, pentru mulți este un anotimp al petrecerii. Eu n'am văzut-o așa.

/.

S'ar putea ca de acum încolo necazurile să mă copleșească într'un așa chip, încât să-mi apară acești patru ani din urmă drept o perioadă de fericire. Dar asta rămâne s'o văd mai târziu.

Mai bine acuma să vorbim despre altceva, - despre ceva vesel. Și când zic vesel, mă gândesc la scoborîșul trenului dela Balota spre Severin. Este în acest drum ceva comic, în repeziciunea cu care-l cheamă valea și'n scrâșnirea din osii a trenului care nu pășește decât cu greu, ocolind, privindu-și mereu coada la cotituri și pufnind încindat pe hogegele locomotivelor. Mă văd și eu coborînd cu'n astfel de tren și-mi pare că zăresc Dunărea sclipind ca o oglindă piezișă la capătul orizontului. Pâclele ce se urcă din ape îmbracă totul într'o aburire blândă. Soarele scapătă după un deal îndepărtat. Și trenul tot coboară și coboară și lumea e veselă... și eu sunt vesel. Toți au ieșit la geamuri și privesc afară...

./.

Să știi că de multe ori mă aflu coborând și eu pe acest drum, eu mintea dacă altfel nu pot. Păcat că nu pot merge mai departe. Ajung cu tramul până în gară. Aici nu mă pot coborî: nu cunosc orașul, deși cunosc pe cineva din oraș și aș avea tot rostul să rămân.

Excursia pe care am dorit s'o fac săptămâna trecută s'a ratat într'un chip atât de neașteptat. Scrisorile promise vor fi trimise neapărat. Nu mă simt însă acum în deplinătatea forțelor mele; pe deasupra îmi tot bâzâie pe la urechi mustile examenelor. Scrisorile acelea trebuie să fie pure, să nu mirosă nici a ustensile, nici a formol. Iată deci trebuie să le amân. Nu-i așa că am dreptate?

Aștept, cum am mai spus, să-mi scrii.

Îți doresc succes și vie bună.

Diogene